

Языкъ нищоженъ! Дивъ говѣръ! . . Но всичко туй не
бърка

На Румелийската Поезия да хвърка

Чакъ до надзвѣздни висоти, —

По-легкичка отъ Цигански и Гръцки хубавици

Кога игражтъ на кичекъ или на ржченици

Прѣзъ зимнитъ нощи . . .

III.

За едно Румелийско Критикарче.

Audaces Fortuna
juvat. —

Отсамъ Балкана лѣкаритъ мостове строжтъ,

И инженеритъ отъ охтика цържтъ . . .

А тамо, задъ Балкана, сума говедари

За славица писателска ламтижтъ.

И ставатъ критикари,

И цапатъ, гажтъ до уши въ литературни бари.

LX.

Сѣкира и Търнокопъ.

Басня.

Единъ раждясалъ Търнокопъ, неznamъ кждъ забравенъ
Попиталъ лѣскава една Сѣкира: — „Що блѣсти

„Всегда лицето ти? .

„И азъ съмъ отъ жельзо ушъ направенъ,

„Защо не съмъ кат' тебе гладъкъ, чистъ,

„Лучистъ?

„Отъ гдъ исхожда между насъ

„Подобна разлика? . . —“ Сѣкирата тогасъ

Огвърнжла: — „Азъ сѣкийъ день отивамъ на гората,

„Сѣкж дърва . . . Лѣскавината

„Въ труда намървамъ азъ,

„Въ труда стои, другарю мой, хубавината . . . —“